

INTERVIEW DENNIS EN KARIN VOOR KINDEREN ZOALS WIJ BESTAAT ER GEEN ALTIJD

Dennis en Karin Veldhuis wonen in Hoofddorp en hebben zes kinderen. Ze kregen eerst twee zoons en daarna twee dochters. Daarna volgden weer twee zoons. De jongste zoons hebben andere biologische ouders. Karin vertelt samen met haar jongste zoon Roy een verhaal over pleegouders en pleegkinderen, over bij elkaar horen en over 'altijd'.

Karin: "In zekere zin wilde ik altijd al pleegouder worden. Ik wilde graag moeder worden en ik dacht dat er vast wel kinderen zouden zijn die een moeder zoeken. En ik was bekend met pleegouderschap. Mijn ouders hadden pleegkinderen maar dan voor kortere tijd.

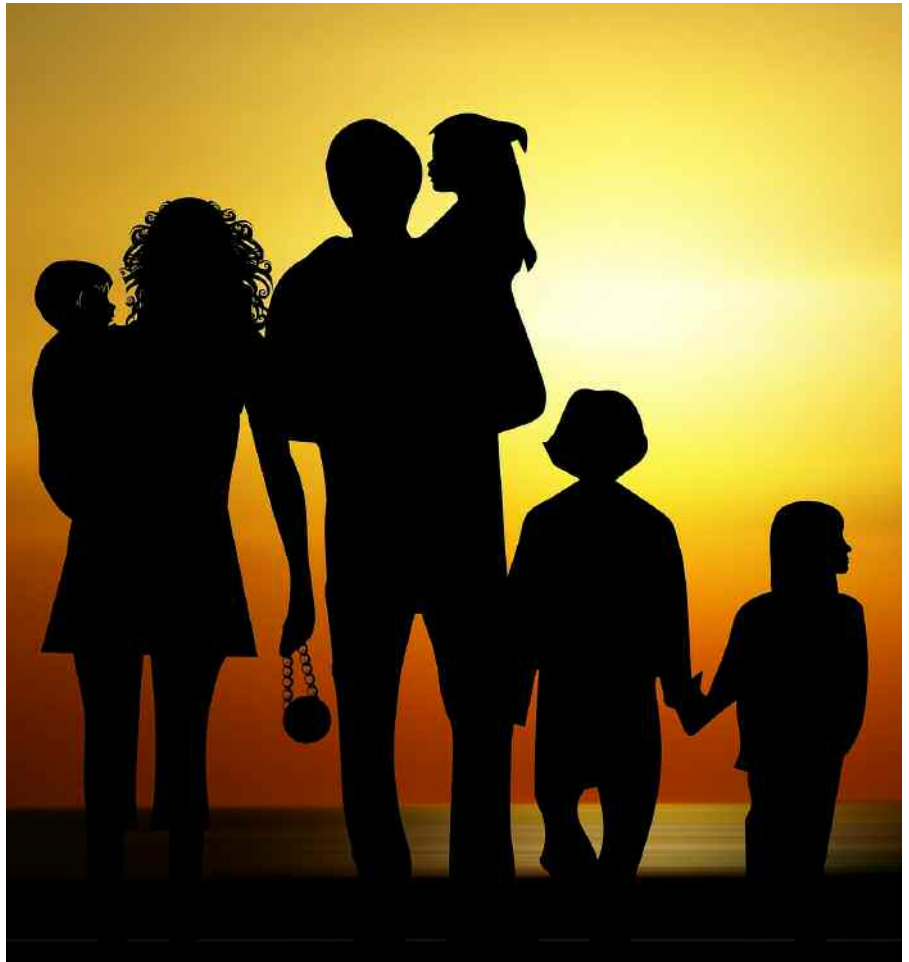
TV-serie

Mijn man en ik hadden onze oudste vier kinderen al toen we een serie op televisie zagen die over pleegkinderen ging. We keken ernaar en hadden het gevoel dat we dat ook konden. Op een bepaald moment las mijn man een kleine advertentie in de krant waarin Kenter gezinshuisouders zocht. Hij zei tegen me "nou, als we dan echt iets willen doen, dan is dit onze kans." Binnen vier maanden hadden we allebei onze baan voor de helft opgezegd en ons huis verkocht. We gingen in een gezinshuis van Kenter wonen en werden gezinsouders van vijf extra kinderen."

Roy en Jordy

Roy: "Ik woonde vanaf mijn vierde in een kindertehuis van Kenter, toen nog in Zandvoort. Daarna werd ik opgenomen in een pleeggezin, maar daar kon ik niet blijven. Vervolgens kwam ik in het gezinshuis van Karin en Dennis terecht. Gelukkig werd ook mijn beste vriend Jordy uit het kindertehuis in het gezinshuis van Karin en Dennis geplaatst. We kenden elkaar al zowat ons hele leven en we hadden veel steun aan elkaar."

Karin: "Onze oudste vier kinderen stonden pal achter het idee dat we

gezinsouders werden en werkten enorm mee. Dat nam niet weg dat het zeker vier jaar duurde voordat iedereen zijn plek had gevonden in het gezin. Op een bepaald moment gingen drie van de vijf pleegkinderen terug naar hun eigen ouders. Zij hadden gedurende het verblijf bij ons ook gewoon contact met thuis en gingen daar in de weekends en de vakanties al naartoe. Dat was anders voor Roy en Jordy. Zij konden om allerlei redenen niet terug naar huis en hadden destijds zelfs niet eens contact met de eigen ouders. Zij hoorden daardoor echt bij het gezin."

Roy: "Het was opvoeding en geen begeleiding die ik kreeg bij Karin en Dennis. Dennis liep een keer met me mee naar de verjaardag van een vriendje in de buurt. Onderweg vroeg hij aan me "hoe moet ik me voorstellen? Als je ouder of als je verzorger?" Ik vond het mooi dat hij dat vroeg en ik wilde heel graag dat hij zich voorstelde als mijn ouder."

Karin: "De bedoeling van een gezinshuis is dat kinderen vanuit daar doorstromen naar een 'normaal' pleeggezin. Maar de jongens hoorden inmiddels zo bij ons dat we helemaal

niet wilden dat ze zouden weggaan. We konden er niet mee leven dat we het fijn hadden samen en dat juist het feit dat het zo goed ging eigenlijk de reden was dat de jongens naar een ander gezin moesten.

Kinderen moeten hechten aan jou en andersom. Als dat van beide kanten lukt is dat heel mooi. En als ze dan opnieuw moeten vertrekken stort de wereld voor ze in. Maar ook voor ons. Deze jongens moesten blijven en dat is uiteindelijk ook gebeurd.”

Roy: “Ik heb heel lang het gevoel gehad dat ik op een bepaald moment weer weg zou moeten bij Karin en Dennis. Dat is natuurlijk ook gewoon angst. Je hebt het ergens zo naar je zin en dan wil je blijven. Mijn pleegouders hebben heel vaak tegen me moeten zeggen: “nee, je hoeft niet weg.” Zeker als ik wat verkeerd had gedaan of als we wel eens ruzie hadden. Dan zeiden ze: “joh, fouten of ruzie maken hoort er ook af en toe

bij als je een gezin bent. Maar dat zal nooit een reden zijn om je weg te sturen.” Ik ben op mijn plek in dit gezin en omdat ik bij mijn ouders ben. Dan is het gewoon goed.”

Altijd

Karin: “Ik hoorde Jordy jaren geleden tegen iemand die het over ‘altijd’ had, zeggen: “moet je eens luisteren: voor kinderen zoals wij bestaat geen altijd.” Dat was keihard om te horen en ik weet nog dat ik toen dacht: “zo voelt dat dus.” Jordy is nu 24. Pas afgelopen december zei hij voor het allereerst ‘ik geloof weer in altijd’. Dat was een mooi moment.”